

Lenin, 100 de ani de la moarte: „să curățăm pământul Rusiei de toți paraziții”

21 ianuarie 2024 – 6 min. de lectură

Scriș de

Rainer Zitelmann

Liderul revoluționar rus Vladimir Ilici Ulianov, cunoscut mai bine sub numele de Lenin, a murit la 21 ianuarie 1924 – acum 100 de ani.

Chiar dacă astăzi aproape nimeni nu-l apără pe Stalin, există încă o mulțime de politicieni de frunte din partidele de stânga care îi venerează pe Lenin și Troțki. Aceștia vorbesc despre „stalinism” cu dispreț, dar apoi își declară sprijinul pentru Lenin și Troțki. Un astfel de exemplu este John McDonnell, până acum câțiva ani una dintre figurile de frunte ale Partidului Laburist britanic. În alegerile pentru conducerea partidului din 2015, el l-a susținut pe Jeremy Corbyn, care l-a numit ulterior cancelar în cabinetul său din umbră. McDonnell a spus că cele mai importante influențe intelectuale ale sale sunt „Marx, Lenin și Troțki”. Janine Wissler, liderul partidului german de stânga Die Linke, a fost, de asemenea, membră a grupului troțkist Marx21 până la alegerea sa ca lider al partidului în februarie 2021.

Unul dintre cei mai respectați filosofi de stânga contemporani, slovenul Slavoj Žižek, pledează fără menajamente pentru un „nou comunism” în cartea sa din 2021, *A Left that Dares Speak Its Name*. Žižek laudă „măreția lui Lenin”, care constă în faptul că, după ce bolșevicii au preluat puterea, el a rămas neclintit în principiile sale socialiste, chiar dacă nu existau condițiile pentru o „construcție reală a socialismului”.

Potrivit troțkiștilor, Uniunea Sovietică a fost în cea mai bună formă pe când Lenin și Troțki îi conturau politicile, dar au urmat vremuri proaste sub Stalin, după moartea lui Lenin.

Însă, de fapt, crimele comunismului au început de îndată ce bolșevicii au preluat puterea și au inițiat războiul împotriva majorității poporului rus. S-a început cu lupta împotriva burgheziei, împotriva celor bogați.

În decembrie 1917, Lenin a cerut ca forța extremă să fie folosită împotriva „acestor măruntaie ale umanității, a acestor membre atrofiate și decăzute fără speranță, a acestei contagiuni, a acestei ciume, a acestui ulcer”, mai exact „bogații și acoliții lor” și intelectualii burghezi. Scopul său era „să curețe pământul Rusiei de toți paraziții”, de bogați și de alți bandiți. A explicat cum ar trebui să se facă acest lucru în cuvinte drastice: „Într-un loc, vreo câțiva bogați, o duzină de pungași, o jumătate de duzină de muncitori care se sustrag de la muncă ... vor fi băgați la închisoare. În alt loc vor fi puși să curețe latrinele ... Într-un al patrulea loc, unul din zece leneși va fi împușcat pe loc”.

În decembrie 1917, bolșevicii au naționalizat terenurile și bunurile imobiliare. În toate orașele cu mai mult de 10.000 de locuitori, proprietarii au fost expropriați. În

februarie 1918, bolșevicii au început să evacueze familiile înstărite din apartamentele lor pentru a găzdui proletari și soldați șomeri. „Comitetele de locuințe”, numite de consilii, au înregistrat proprietarii de imobile și i-au dat afară din locuințele lor.

În unele locuri, muncitorii s-au «răzbunat» sângeros pe directorii de fabrici și pe ingineri, dar uneori pur și simplu pe oricine considerau burghez – care, atunci când existau dubii, putea fi oricine purta costum sau nu făcea muncă manuală. Țăranii și-au alungat proprietarii și le-au luat pământurile.

Ca urmare a războiului de pe front, a războiului civil, a revoluției și a socialismului, producția agricolă a scăzut cu 57% între 1914 și 1921. Efectivele de animale au scăzut cu 33% între 1916 și 1922, iar suprafața de terenuri utilizate în scopuri agricole a scăzut cu 35%. În ceea ce privește hrana, situația era, prin urmare, foarte dificilă.

Cu toate acestea, bolșevicii au folosit foamea ca armă în lupta de clasă împotriva burgheziei. Lenin a dat vina pe „bogați” pentru foamete – aceștia erau Țapul ispășitor către care trebuia îndreptată ura: „Foametea nu se datorează faptului că nu există pâine în Rusia”, a explicat Lenin, „ci faptului că burghezia și bogații, în general, duc o ultimă luptă decisivă împotriva dominației muncitorilor, împotriva statului muncitorilor, împotriva guvernului sovietic, pe această chestiune care este cea mai importantă și mai acută, problema pâinii. Burghezia și bogații în general, inclusiv bogații din mediul rural, chiaburii, fac tot posibilul pentru a zădărnici monopolul cerealelor; ei bulversează distribuția de cereale întreprinsă de stat în scopul aprovizionării populației cu pâine ...”

La Petrograd, în prezent Sankt Petersburg, alocarea caloriilor pe cap de locuitor a fost proclamată pe afișe în toamna anului 1918: muncitorii aveau dreptul la o rație zilnică de 100 de grame de pâine, 2 ouă, 10 grame de grăsime și 10 grame de legume uscate, în timp ce „burghezii, proprietarii de imobile, comercianții, negustorii, comercianții etc.” urmau să primească doar 25 de grame de pâine și nu aveau dreptul la ouă, grăsime sau legume. În schimb, membrii de partid puteau mânca în cantine, primeau „pachete cu alimente” (*pajoks*) și se bucurau de acces exclusiv la magazinele speciale înființate pentru familiile înalților funcționari de partid.

Martin Ivanovici Latsis, unul dintre primii conducători ai poliției politice sovietice, și-a instruit subordonații la 1 noiembrie 1918: „Noi nu ducem război împotriva

niciunui popor în special. Noi exterminăm burghezia ca clasă. În anchetele voastre nu căutați documente și dovezi despre ceea ce a făcut acuzatul, fie că a făcut cu acte, fie că a vorbit sau a acționat împotriva autorității sovietice. Prima întrebare pe care ar trebui să o puneți este din ce clasă provine, care sunt rădăcinile sale, educația sa, pregătirea sa și ocupația sa.”

Mulți dintre burghezi au fugit din marile orașe, refugiindu-se inclusiv în Crimeea. Dar au fost urmăriți oriunde și au fost întâmpinați cu teroare. Într-un masacru, între 10.000 și 20.000 de oameni au fost împușcați sau linșați: „Din Nakhimovsky [în Sevastopol, în Crimeea] nu se vedeau decât trupurile spânzurate ale ofițerilor, soldaților și civililor arestați pe străzi. Orașul era mort, iar singurii oameni rămași în viață se ascundeau în poduri sau subsoluri. Toți pereții, fațadele magazinelor și stâlpii de telegraf erau acoperiți cu afișe care cereau «Moarte trădătorilor». Spânzurau oameni pentru distracție”.

O temă populară care revenea în multe articole din ziarele bolșevice era umilirea „burgheziei”, care era obligată să curețe latrinele și barăcile cekiste – membrii Ceka, Comisia extraordinară a întregii Rusii pentru combaterea contrarevoluției, a speculei și a sabotajului – și ai Gărzilor Roșii. Același ziar din Odessa menționat mai sus a raportat: „Dacă executăm câteva zeci dintre acești idioți sugători de sânge, dacă îi reducem la statutul de măturători de stradă și le obligăm femeile să curețe barăcile Armatei Roșii (și asta ar fi o onoare pentru ei), vor înțelege că puterea noastră este aici pentru dăinui ...”

Grigori Zinoviev, lider de partid la Petrograd și membru al cercului de conducere bolșevic, scria în septembrie 1918: „Pentru a scăpa de dușmanii noștri, va trebui să ne creăm propria teroare socialistă. Pentru aceasta va trebui să antrenăm 90 de milioane din cei 100 de milioane de ruși și să îi avem pe toți de partea noastră. Nu avem nimic de spus celorlalți 10 milioane; va trebui să scăpăm de ei”.

Numai în Uniunea Sovietică, numărul victimelor comunismului se ridică la 20 de milioane, iar la nivel mondial la peste 100 de milioane.

.....

Citiți mai mult în capitolul 11 al cărții *Zece mituri anticapitaliste*.